

அத்தியாயம் - 18 & 19

ஹேமாட்பந்த் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு ஆசீர்வதிக்கப் பட்டார்.

திருவாளர் ஸாடே, திருமதி தேசுமுக்கின் கதைகள் - நல்ல எண்ணங்களின் அவா நிறைவேற்றத்தை ஊக்குவித்தல் - உபதேச வகைகள் அவதூறு பேசுவது பற்றியும், உழைப்புக்கு ஊதியம் கொடுப்பது பற்றியும் போதனைகள்.

முந்தைய இரு அத்தியாயங்களில் துரித பிரம்ம ஞானத்தை விழைந்த பணக்காரர், பாபாவால் எவ்வாறு நடத்தப்பட்டார் என்பதை ஹேமாட்பந்த் விவரித்தார். இந்த இரண்டு அத்தியாயங்களிலும், ஹேமாட்பந்த் தாமே, பாபாவால் எவ்வாறு ஏற்கப்பட்டு ஆசீர்வதிக்கப்பட்டார் எனவும், எங்ஙனம் நல்ல எண்ணங்களை பாபா ஊக்குவித்து அவைகளைப் பலனளிக்கச் செய்தார் எனவும் விவரித்து, ஆத்மீக முன்னேற்றத்தைப் பற்றியும், அவதூறு பேசுவது குறித்தும், உழைப்புக்குரிய ஊதியத்தைப் பற்றியும் உள்ள பாபாவின் போதனைகளையும் அளிக்கிறார்.

முன்னுரை

தமது அடியவர்களின் தகுதிகளை முதலில் ஸத்குரு கவனிக்கிறார் என்பதும் பின்னர் அவர்கள் மனத்தை எள்ளளவும் குழம்பச் செய்யாமல், பொருத்தமான செயல்துறைக் கட்டளைகளை அளித்து ஆத்மானுபூதி என்ற லட்சியத்திற்கு, தொடர்ந்து அவர்களை இட்டுச் செல்கிறார் என்பதும் நன்றாக அறியப்பட்ட உண்மை ஆகும். இவ்வகையில் ஸத்குரு அவைகளை உபதேசிக்கிறாரோ அல்லது கட்டளையிடுகிறாரோ அவைகள் பலரறிய வெளியிடப்படக்கூடாது என்று சிலர் கூறுகின்றார்கள். அவர்களுடைய உபதேசங்கள் பிரசுரிக்கப்பட்டால் பயனற்றவையாய்

விடுகின்றன என்று சிலர் நினைக்கின்றார்கள். இக்கருத்து சரியான தன்று. ஸத்குருவானவர் ஒரு பருவமேகம் போன்றவர். தமது அமிர்தத்தினை நிகர் மொழிகளைத் தங்குதடையின்றி விரிவாக அனைத்து இடங்களிலும் பரவும்படி “கருதரிய ஆனந்த மழை” பொழிகிறார்கள். இவைகளை நாம் மகிழ்ந்தனுபவித்து நமது உள்ளம் நிறைவெய்தும்வரை ஜீரணித்துக் கொண்டு, அதன்பின், தனிப்பயன் கருதி சேம ஒதுக்கீடு ஏதுமின்றி மற்றவர்களுக்கும் பரிமாற வேண்டும். நமது விழிப்பு நிலையில் அவர் போதிப்பவை களுக்கு இந்நியதி பொருந்துவதுடன் நில்லாது, கனவு நிலையில் அவர் நமக்கு அளிக்கும் காட்சிகளுக்கும் இது பொருந்து வதேயாம். உதாரணத்துக்கு ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறுமிடத்து புத கௌசிக ரிஷி, தாம் கனவில் கண்டதான் புகழ்பெற்ற ராம ரக்ஷா ஸ்தோத்திரத்தைப் பதிப்பித்தார்.

தனது குழந்தைகள் உடல் நலமுறுதற் பொருட்டாக கசப்பான ஆனால் ஆரோக்கியமான மருந்துகளை அவர்களின் தொண்டைக்குள் வலிந்து புகட்டும் பாசமுள்ள தாயைப் போன்றே ஸாயிபாபா தமது அடியார்களுக்கு ஆன்மீக செயல் துறைக்கட்டளைகளைத் தெரிவித்தார். அவரது முறை திரையிடப்பட்டதோ இரகசியமானதோ அல்ல. ஆனால் முற்றிலும் வெளிப்படையானவை. அவருடைய கட்டளைகளைப் பின்பற்றிய அடியவர்கள் தங்களின் குறிக்கோளை எய்தினார்கள். ஸாயிபாபாவைப் போன்ற ஸத்குருக்கள் நமது அறிவாற்றல் என்னும் கண்களைத் திறந்துவிட்டு, ஆத்மாவின் தெய்வீக அழகுகளை நமக்குப் புலப்படுத்துகிறார்கள். இது செய்யப்படும் போது புலன் உணர்வுப் பொருள்களில் நமக்குள்ள ஆசை மறைந்துவிடுகிறது. விவேகம் (புகத்துணர்தல்), வைராக்கியம் (பற்றறுத்தல்) என்னும் இரட்டைக் கனிகள் நமது கைகளுக்குக் கிட்டுகின்றன. ஞானமென்பது தூக்கத்தில் கூடத் துளிர்விடு கின்றது. முனிவர்களின் (ஸத்குரு) தொடர்பைப் பெறும் போதும், அவர்களுக்குச் சேவை செய்யும் போதும், அவர்களின் அன்பைப் பெறும் போதும், இவைகள் அனைத்தினையும் நாம் எய்து கிறோம். தமது அடியவர்களின் அவாக்களைப் பூர்த்தி செய்யும் ஆண்டவன் நமது உதவிக்கு வருகிறார். நமது தொல்லைகளையும்

கஷ்டங்களையும் நீக்கி நம்மை மகிழ்வெய்தச் செய்கிறார். ஆண்டவனாகவே கருதப்படும் ஸத்குருவின் உதவியே இம்முன்னேற்றத்திற்கு முழுவதுமான காரணமாகும். எனவே நாம் எப்போதும் ஸத்குருவைப் பின்பற்றியே இருந்து அவர்தம் கதைகளைச் செவிமடுத்து அவரின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி அவருக்கே சேவை செய்ய வேண்டும். இப்போது பிரதானமான கதைக்கு வருவோம்.

திருவாளர் ஸாடே

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் பம்பாயின் கவர்னர் ரே பிரவுவால் அடக்கப்பட்ட க்ராஃபோர்ட் நடப்பாட்சியின் போது, சிறிதளவு பிரசித்தி பெற்றிருந்த திரு. ஸாடே என்னும் பெருந் தகை ஒருவர் இருந்தார். அவர் வாணிகத்தில் கடுமையான நஷ்டமடைந்தார். மற்றுமுள்ள பிரதிகூலமான சூழ்நிலைகளும் அவருக்குப் பெருமளவு தொல்லையளித்து, கவலையடையவும் உள்ளம் சோர்வுறவும் செய்தன. இருப்புக் கொள்ளாமல் இருந்து கொண்டிருந்த அவர் வீட்டை விடுத்துத் தொலை தூரத்திற்கு வெளியேறிப் போய்விட எண்ணினார். பொதுவாக மனிதன் கடவுளை நினைப்பதில்லை. ஆனால் இடர்பாடுகளும் பேராபத்துக்களும் அவனைச் சூழும்போது அவன் ஆண்டவரை நோக்கித் திரும்பி நிவாரணத்திற்காக வேண்டுகிறான். அவனுடைய தீய கருமங்கள் யாவும் முடிவுற்றதென்றால், முனிவர் ஒருவரை அவன் சந்திக்கும் வாய்ப்பினை கடவுள் ஏற்பாடு செய்கிறார். அம்முனிவரும், அவனுக்கு நலமளிக்கக் கூடிய வழிமுறைகளை உபதேசிக்கிறார். திரு. ஸாடேவுக்கும் அத்தகைய அனுபவமே ஏற்பட்டது. தத்தம் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படவும், மனச்சாந்தியை அடைவதற்கும் ஏதுவாக ஸாயிபாபாவின் தரிசனத்தைப் பெற ஏராளமான மக்கள் திரளாகச் சென்றுகொண்டிருக்கும் சீர்டிக்குப் போகும்படி அவருக்கு அவரது நண்பர்கள் அறிவுரை கூறினார்கள். அவருக்கு இக்கருத்து பிடித்திருந்தது. உடனே சீர்டிக்கு 1917-ல் வந்தார். பரப்பிரம்மமாகவும் சுயஞ்ஜோதியாகவும் களங்கமற்றதாயும் தூயதாகவுமுள்ள ஸாயிபாபாவின் ரூபத்தைக் கண்ணுற்று அவரது மனம் பதைபதைப்பை விடுத்துச் சாந்தமுற்றது. தமது முற்பிறவிகளில்

ஏற்பட்ட நல்வினைகளின் குவியலே தம்மை பாபாவின் புனிதத் திருவடிகளுக்குக் கொணர்ந்தது என அவர் நினைத்தார். அவர் உறுதியான மனத்திட்பம் வாய்க்கப் பெற்ற மனிதர். உடனேயே அவர் குரு சரித்திரத்தைப் பாராயணம் செய்யத் தொடங்கினார். ஸப்தத்தில் (ஏழு நாட்களில்) பாராயணம் பூர்த்தியானதும் அன்று இரவு பாபா அவருக்கு ஒரு காட்சி அளித்தார். அது இவ்வாறானது : பாபா குரு சரித்திரத்தை தமது கரங்களில் வைத்துக்கொண்டு அதன் உட்பொருளை, முன்னால் அமர்ந்து கவனத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த திரு. ஸாடேவுற்கு விவரித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் விழித்தெழுந்து பின்னர் தமது கனவினை நினைவு கூர்ந்து மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அறியாமையினுள் குறட்டைவிடும் தம்மைப் போன்ற ஆத்மாக்களை பாபாவின் எல்லையற்ற கருணையே எழுப்பிவிட்டு குரு சரித்திர அமுதத்தினைச் சுவைக்கும்படிச் செய்கிறது என்று அவர் நினைத்தார். மறுநாள் காகா ஸாஹேப் தீக்ஷித்திடம் இக்காட்சியைப் பற்றி அவர் தெரிவித்து ஸாயிபாபாவிடம் அதன் பொருளைப் பற்றியும் நுட்பக்குறிப்பினைக் குறித்தும் கேட்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். அதாவது ஒரு வாரம் பாராயணம் செய்தது போதுமா? அல்லது மீண்டும் ஆரம்பிக்க வேண்டுமா என்பதாக. காகா ஸாஹேப் தீக்ஷித்தும் தமக்குக் கிடைத்த ஓர் உரிய சந்தர்ப்பத்தில் பாபாவை நோக்கி, "தேவா (ஓ தெய்வமே) இந்தக் காட்சியால் திரு. ஸாடேவுக்கு எதனைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள். அவர் ஸப்தத்தை நிறுத்திவிடலாமா? தொடர வேண்டுமா? அவர் ஓர் எளிய அடியவர். அவரது அவா நிறைவேற்றப்படுதல் வேண்டும். அவருக்குக் காட்சியின் பொருள் விளக்கப்பட்டு, அவர் ஆசீர்வதிக்கப்பட வேண்டும்" எனக் கேட்டுக் கொண்டார். பாபாவும் "அவர் மற்றுமொரு ஸப்தம் பாராயணம் செய்ய வேண்டும். அதை அவர் கவனமாகக் கற்பாராயின் அவர் தூயவராகி நன்மை பெறுவார். பரமாத்மாவும் மகிழ்வடைந்து இச்சம்சார வாழ்க்கையின் பந்தங்களின்று அவரை விடுவிப்பார்" எனப் பதிலளித்தார்.

இச்சமயத்தில் ஹேமாட்பந்த் அங்கே இருந்தார். அவர் பாபாவின் கால்களைப் பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். பாபாவின் சொற்களைக் கேட்டதும், அவர் தன் மனதில் பின் வருமாறு

சிந்திக்கலானார் : “என்ன! திரு. ஸாடே ஒரு வாரமே படித்துச் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டார். நாற்பது ஆண்டுகளாக ஒரு பயனுமின்றி நான் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த இடத்தில் அவரது ஏழு நாள் வாசம் பலனளிக்க நேரிட்டு எனது ஏழு வருட வாசம் (1910 - 1917) பலனேதுமின்றிப் போகின்றது. தம் அறிவுரையால் என்னை ஆசீர்வதிக்கவும், தமது அமுதத்தை என்மீது பொழிய வேண்டும் எனவும், கருணை மேகத்திற்காக (பாபாவிற்காக) காத்துக் கொண்டிருக்கும் சாதகப் பறவையைப் போல எப்போதும் நான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”. இந்த எண்ணம் அவர் மனதில் குறுக்கிட்ட அத்தருணமே பாபா அதனை அறிந்து கொண்டார். பாபா பக்தர்களின் எல்லா எண்ணங்களையும் படித்துப் புரிந்து கொண்டு தீய எண்ணங்களைக் கீழடக்கி நல்ல எண்ணங்களை ஊக்குவித்தார் என்பது அடியவர்களின் அனுபவமாகும். ஹேமாட்பந்தின் உள்ளத்தைப் படித்தறிந்து கொண்ட பாபா உடனே அவரை எழுந்து சாமா (மாதவ்ராவ் தேசபாண்டே)விடம் சென்று

ரூ. 15/-ஐ தகஷிணையாகப் பெற்றுக்கொண்டு, அங்கு சிறிது நேரம் அவருடன் உரையாடிய பின்னர் திரும்பி வரும்படி கேட்டார். பாபாவின் மனத்தில் கருணை உதயமாகியது. எனவே தான் அவர் இக்கட்டளையை இட்டார். யார்தான் பாபாவின் ஆணையை மீற முடியும்?

ஹேமாட்பந்த் உடனே மகுதியைவிட்டு, சாமாவின் வீட்டிற்கு வந்தார். அவர் அப்போதுதான் குளித்துவிட்டு வேட்டியை உடுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவர் வெளியே வந்து ஹேமாட்பந்தை நோக்கி, “தாங்கள் இப்போது இங்கே இருப்பது எங்ஙனம்? மகுதியிலிருந்து தாங்கள் வந்துள்ளதாகத் தோன்று கிறதே? இருப்புக் கொள்ளாதவரைப் போன்றும், உளச்சோர்வு டையவராகவும் ஏன் காணப்படுகிறீர்கள்? ஏன் தாங்கள் தனித்து இருக்கிறீர்கள்? தயவு செய்து அமர்ந்து சிறிது நேரம் இளைப் பாறுங்கள். நான் எனது வழிபாட்டை உடனே முடித்துவிட்டுத் திரும்புகிறேன். அதுவரை தயவு செய்து வெற்றிலை போட்டுக் கொள்ளுங்கள். பின்னர் மகிழ்ச்சியுடன் உரையாடலாம்” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றார். ஹேமாட்பந்த் முன் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்தார். ஜன்னலில்

“நாத பாகவதம்” என் பிரசித்த பெற்ற மராத்தி நூலை அவர் கண்டார். பெரிய சமஸ்கிருத நூலான பாகவதத்தின் பதினோராவது ஸ்கந்தத்தைப் (அத்தியாயம்) பற்றிய ஏகநாத முனிவரின் விளக்கவுரையாகும். ஸாயிபாபாவின் யோசனையின் பேரில் அல்லது சிபாரிசின் பேரில், திருவாளர்கள் பாபுஸாஹேப், ஜோக்(டு)கும் காகாஸாஹேப் தீக்ஷித்தும் சீர்டியில் தினந்தோறும், பகவத்கீதையை அதன் மராத்திய விளக்க உரையான பாவர்த்த தீபிகா அல்லது ஞானேச்வரியுடனும் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கும் அவரது தோழனும் பக்தனுமான அர்ஜுனனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த உரையாடல்) நாதபாகவதத் தையும் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கும், அவரது சேவகரும், பக்தருமான உத்தவருக்கும் இடையே நிகழ்ந்த உரையாடல்) மற்றும் ஏகநாதரின் மற்றைய பெரிய நூலான பாவர்த்த ராமாயணத்தையும் படித்தார்கள். பாபாவிடம் அடியவர்கள் வந்து சில குறிப்பிட்ட கேள்விகளைக் கேட்டபோது சில சமயங்களில் அதில் ஒரு பகுதிக்கு விடையளித்துவிட்டு, பாகவத தர்மத்தின் முக்கிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளான மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களைப் பாராயணம் செய்வதைச் சென்று கேட்கும்படிக் கூறுவார். அடியவர்கள் சென்று கேட்டபோது தங்கள் வினாக்களுக்குப், பூரண திருப்தியான பதில்களைப் பெறுவார்கள். நாத பாகவதம் என்ற நூலின் சில பகுதிகளை ஹேமாட்பந்தும் படிப்பது வழக்கம். அன்று மகுதிக்குச் சென்று கொண்டிருந்த சில அடியவர்களுடன் கூடச் செல்வதற்காக தினந்தோறும் தாம் படிக்கும் பகுதியை அவர் பூர்த்தி செய்ய வில்லை. சாமாவின் ஜன்னலிலிருந்து அந்த புத்தகத்தினை எடுத்து, தற்செயலாக அதைப் புரட்டிய போது, அவரது ஆச்சர்யத்திற்கேற்ப முடிக்கப்படாத பகுதி வந்து நின்றது. தமது நித்திய பாராயணத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஏதுவாக பாபா தன்னை வெகு அன்புடன் சாமாவின் வீட்டிற்கு அனுப்பி இருப்பதாக அவர் எண்ணினார். எனவே முடிக்கப்படாத பகுதியைப் படித்துப் பூர்த்தி செய்தார். இது முடிவடைந்த உடனேயே ஷாமா வழிபாட்டை முடித்துவிட்டு வந்தார். அவர்களிடையே பின்வரும் உரையாடல் நிகழ்ந்தது.

ஹேமாட்பந்த : பாபாவிடமிருந்து ஒரு தூதுக் குறிப்புடன் நான் வந்துள்ளேன். தங்களிடமிருந்து தக்ஷிணையாக ரூ. 15/-

பெற்றுக்கொண்டு, சிறிது நேரம் தங்களுடன் அமர்ந்து மகிழ்ச்சியாக உரையாடிவிட்டு, பின்னர் தங்களுடன் மகுதிக்குத் திரும்பும்படியும் என்னை அவர் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

சாமா : (ஆச்சரியத்துடன்) என்னிடம் கொடுக்கப் பணம் ஏதும் இல்லை. ரூபாய்களுக்குப் பதிலாக என்னுடைய பதினைந்து நமஸ்காரங்களை பாபாவிடம் தகஷிணையாக எடுத்துச் செல்லுங்கள்.

ஹேமாட்பந்த் : மிக நல்லது. தங்களுடைய வணக்கங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. இப்போது நாம் சிறிது உரையாடுவோம். நமது பாவங்களை அழிக்கும் பாபாவின் சில கதைகளையும் லீலைகளையும் கூறுங்கள்.

சாமா : அப்படியென்றால் சிறிது இங்கு அமருங்கள். இக்கடவுளின் (பாபா) விளையாட்டு (லீலை) வியக்கத்தக்கது. அது தங்களுக்கு முன்னமே தெரியும். நான் ஒரு கிராமத்துக் குடியானவன். ஆனால் தாங்களோ அறிவுடைய குடிமகன். தாங்களே இங்கு வந்துற்றது முதலாகச் சிறிது அதிகமாகவே லீலைகளைக் கண்டுகொண்டிருக்கிறீர்கள். அவற்றை எங்ஙனம் நான் தங்கள் முன் விவரிப்பேன்? நன்று, இந்த வெற்றிலை பாக்கைப் போட்டுக் கொள்ளுங்கள். இந்த பான்விதா (Pan-Vida) வையும் சாப்பிடுங்கள். நான் உள்ளே சென்று உடுத்திக் கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்.

சில நிமிடங்களில் சாமா வெளியேவந்து ஹேமாட் பந்த்துடன் பேசத் தொடங்கினார். அவர் சொன்னார். "இந்த ஆண்டவனின் (பாபா) லீலைகள் அறிந்து கொள்ள இயலாதவை. அவர்தம் லீலைகட்கு முடிவில்லை. யாரே அவற்றைக் கண்டு கொள்ள இயலும்? தமது லீலைகளினால் அவர் விளையாடுகிறார் என்றாலும் அவைகளுக்கப் புறம்பாகவே (அதனால் பாதிக்கப் படாதவராகவே) இருக்கிறார். நாகரீகமற்றவர்களாகிய நமக்கு என்னதான் தெரியும்? பாபா தாமே ஏன் கதைகள் சொல்ல வில்லை. தங்களைப் போன்ற கற்றறிந்தோரை என்போன்ற அறிவிலிகளிடம் ஏன் அவர் அனுப்புகிறார்? அவர்தம் வழிகள் கருதுதற்கு இயலாதவை. அவைகள் மனிதத் தன்மை வாய்ந்த வையல்ல என்று மட்டுமே என்னால் கூற இயலும்" இந்த முன்னுரையுடன் சாமா

தொடர்ந்தார் "இப்போது என் நினைவில் இருக்கும் ஒரு கதையை நான் தங்களுக்கு விவரிக்கிறேன். அதை நானே நேரிடையாக அறிவேன். ஓர் பக்தன் எவ்வளவு தூரம் நெஞ்சுரங் கொண்டவனாகவும் தீர்மானமுள்ளவனாகவும் இருக்கிறானோ, அங்ஙனமே பாபாவின் உடனடியான பிரதிச் செயலும் இருக்கிறது. சில சமயங்களில் பாபா தமது பக்தர்களைத் தீவிரமாக சோதனைக்கு உட்படுத்திப் பின்னர் அவர்கட்கு "உபதேசம்" (செயல்துறைக் கட்டளைகள்) அளிக்கிறார். "உபதேசம்" என்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடனேயே, ஹேமாட் பந்திற்குத் தனது மனதில் ஏதோ ஒரு மின்னலைப் போன்ற ஒளி பாய்ந்தது போன்றிருந்தது.

அவர் உடனே திரு. ஸாடேயின் குரு சரித்திரப் பாராயணக் கதையை நினைவு கூர்ந்து தமது பதைபதைப்பான மனதிற்கு அமைதியளிக்கவே நிச்சயமாக, பாபா தம்மை சாமாவிடம் அனுப்பியிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார், என்றாலும் இந்த உணர்வை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு சாமாவின் கதைகளைக் கேட்கத் தொடங்கினார். அவை அனைத்தும் பாபா தமது பக்தர்களிடம் எவ்வளவு அன்புடனும், பாசமுடனும் இருக்கிறார் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. இவைகளை எல்லாம் கேட்ட ஹேமாட்பந்த் ஒருவித மகிழ்ச்சியை எய்தலானார். பிறகு பின்வரும் கதையை சாமா கூறத் தொடங்கினார்.

திருமதி ராதாபாய் தேசுமுக்

ராதாபாய் என்ற பெயருடைய கிழவி ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் காசாபா தேசுமுக் என்பாரின் தாயாராவாள். பாபாவின் புகழைக் கேள்விபட்டு சங்கமனோர் நகர மக்களுடன் அவள் சீரடிக்கு வந்தாள்.

பாபாவின் தரிசனத்தைப் பெற்று மிகவும் திருப்தியடைந்தாள். பாபாவை மிகவும் உள்ளார்ந்த அன்புடன் அவள் நேசித்தாள். தான் பாபாவைக் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டு அவரிடமிருந்து ஏதேனும் உபதேசம் பெறவேண்டும் என்று தீர்மானித்தாள். அதைத்தவிர அவளுக்கு வேறு ஒன்றும் தெரியாது. பாபா அவளை ஏற்றுக் கொண்டு மந்திரம், உபதேசம் அளிக்காத வரையில் தான் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்கப் போவதாகக் கருத்து

உறுதியூண்டாள். தனது இருப்பிடத்தில் தங்கி, மூன்று நாட்களாக உணவையும், நீரையும் விட்டொழித்தாள். கிழவியின் இந்த மிகக் கடுமையான பரீட்சையைக் கண்டு நான் திகிலடைந்தேன். அவள் சார்பில் பாபாவிடம், இடையிட்டுப் பரிந்து பேசினேன். நான் கூறினேன்: "தேவா, தாங்கள் இவ்வாறாகத் தொடங்கியிருப்பது என்ன? தாங்கள் ஏராளமானவர்களை இவ்விடம் ஈர்த்து இழுக்கிறீர்கள். தங்களுக்கு அக்கிழவியைத் தெரியும், அவள் மிகவும் பிடிவாத முடையவளாகவும், தங்களையே முழுவதுமாகச் சார்ந்தும் இருக்கிறாள். தாங்கள் அவளை ஏற்றுக்கொண்டு உபதேசம் தந்தாலொழிய சாகும்வரை உண்ணாவிரம் இருப்பதாகத் தீர்மானித்து இருக்கிறாள். ஏதாவது மோசமாக நிகழ்ந்து விட்டால் மக்கள் தங்கள்மீது பழி சுமத்துவார்கள் : 'பாபா அவளுக்கு உபதேசிக்கவில்லை. அதன் விளைவாக அவள் மரண மடைந்தாள்' என்று கூறுவார்கள். எனவே அவள்மீது கருணை கூர்ந்து அவளை ஆசீர்வதியுங்கள், அவளுக்கு அறிவுறுத் துங்கள்". அவளது தீர்மான உறுதியைக் கண்டு, பாபா அவளைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினார். பின்வருமாறு அவளிடம் உரையாற்றி அவளது மனப்போக்கை மாற்றினார்.

"ஓ அம்மா!* தேவையற்ற சித்ரவதைக்குத் தங்களை தாங்களே உட்படுத்திக்கொண்டு ஏன் சாவை எதிர்நோக்கு கிறீர்கள்? தாங்கள் உண்மையிலேயே எனது தாய். நான் தங்களது குழந்தை. என்மேல் இரக்கம் கொண்டு என்னை முழுமையும் கேட்பீர்களாக. நான் எனது சொந்தக் கதையையே சொல்கிறேன். அதைக் கவனமாக கேட்பீர்களானால், தங்களுக்கு அதனால் நன்மை விளையும். எனக்கு ஒரு குரு இருந்தார். அவர் ஒரு மிகப் பெரும் முனிவர். மிக அதிகமான கருணையுள்ளவர்.

நான் அவருக்கு நெடுங்காலம் சேவை செய்தேன். பன்னெடுங்காலம். எனினும், அவர் என் காதுகளில் எவ்வித மந்திரத்தையும் ஓதவில்லை. அவரை ஒருபோதும் விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கவும், அவருடனேயே தங்கியிருந்து அவருக்குச்

* பாபா எப்போதும் பெண்களை அம்மா என்றும் ஆண்களை காகா, பாபா, பாவ் என்றும் அன்புடன் அழைப்பார்.

சேவை செய்யவும், எப்பாடுகள் பட்டாவது அவரிடமிருந்து சிறிது உபதேசங்கள் பெற வேண்டுமெனவும். எனக்குக் கூரிய ஆர்வம் இருந்தது. ஆனால் அவருக்குத் தமக்கே உரிய வழிமுறை இருந்தது. அவர் என் தலையை மொட்டை அடிக்கச் செய்து இரண்டு பைசாக்களைத் தகுகிணையாகக் கேட்டார். நான் அவைகளை உடனே அளித்தேன். எனது குரு முழு நிறைவான வராய் இருப்பதால் அவர் ஏன் பணத்தைக் கேட்க வேண்டும்? அப்படியாயின் அவரை எங்ஙனம் பற்றற்றவர் என்று கூறவியலும்? என்று தாங்கள் கேட்பீர்கள் என்றால். காசுகளை அவர் லட்சியம் செய்யவில்லை என்று நான் ஒளிவு மறைவின்றி பதில் கூறுவேன். அவைகளைக் கொண்டு அவருக்கு ஆக வேண்டியது என்ன? அவர்தம் இரண்டு பைசாக்களாவன : (1) உறுதியான நம்பிக்கை, (2) பொறுமை அல்லது விடாமுயற்சி. இவை இரண்டு பைசாக்களை அல்லது பொருள்களை நான் அவருக்கு அளித்தேன். அவரும் மனம் மகிழ்ந்தார்.

எனது குருவிடம் தஞ்சமாக நான் பனிரெண்டு ஆண்டுகள் இருந்தேன். அவர் என்னை வளர்த்தார். உணவுக்கும் உடைக்கும் பஞ்சமில்லை. அவர் முழுமையும் அன்புடையவராக இருந்தார். ஆம், அவர் அன்பின் அவதாரமே ஆவார். எங்ஙனம் நான் அதை விவரிக்க இயலும்? அவர் என்னை மிகமிக அதிகமாக விரும்பினார். அவரைப்போன்ற குரு அபூர்வம். நான், அவரை நோக்கும்போது அவர் ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருப்பதாகக் காணப்பட்டார். பின்னர் நாங்கள் இருவரும் பேரின்பத்தில் நிரம்பி விடுவோம். இரவும், பகலும் நான் பசி தாகத்தை மறந்து அவரையே ஆழ்ந்து நோக்கிக்கொண்டு இருப்பேன். அவரின்றி நான் இருப்புக் கொள்ளாதவன் ஆனேன். எனக்கு, எனது தியானத்திற்கு அவரைத்தவிர வேறெவ்விதப் பொருளுமில்லை. அன்றி அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதைத் தவிர எனக்கு வேறெவ்வித வேலையுமில்லை. அவரே எனது ஒரே அடைக்கலம். எனது மனம் எப்போதும் அவர்மீதே உறுதிப் படுத்தப்பட்டிருந்தது. இதுவே ஒரு பைசா தகுகிணையாகும். **ஸபூரி** (பொறுமை அல்லது விடாமுயற்சி) என்பது மற்றொரு பைசாவாகும். குருவிடம் நான் பொறுமையுடனும் மிக நீண்ட காலம் வரையும் அவருக்குச் சேவை

செய்தேன். இந்தச் ஸ்பூரியானது உங்களை இவ்வுலக வாழ்க்கையென்னும் பெருங் கடலைக் கடப்பதற்குரிய தோணியிலேற்றி அக்கரை சேர்ப்பிக்கும். மனிதனிடத்தில் உள்ள ஆண்மையே ஸ்பூரி. அது பாவங்களையும் வேதனைகளையும் நீக்குகிறது. பல்வேறு வகைகளில் பேராபத்துக்களை விலக்குகிறது. எல்லா அச்சங்களையும் அப்பால் அகற்றுகிறது. கடைமுடிவாக உங்களுக்கு வெற்றி யளிக்கிறது. ஸ்பூரி நற்பண்புகளின் சுரங்கம். நல்லெண்ணங்களின் கூட்டாளி. **நிஷ்டா** (நம்பிக்கை)வும், ஸ்பூரி (பொறுமை)யும் ஒருவரையொருவர் மிக நெருக்கமாக நேசிக்கும் இரட்டைச் சகோதரிகளை நிகர்த்தவை.

என்னுடைய குரு ஒருபோதும் வேறெதையும் என்னிடமிருந்து எதிர்பார்த்ததில்லை. அவர் என்னை ஒரு போதும் புறக்கணித்ததும் இல்லை. எப்போதும் என்னைப் பாதுகாத்தார். நான் அவருடன் தங்கி வாழ்ந்தேன். சில சமயம் அவரை விட்டுப் பிரிந்து வாழ்ந்தேன். எனினும் நான் ஒருபோதும் அவர்தம் அன்புடைமைக்குத் தேவையோ, அன்பின்மையையோ கண்டதில்லை. தாய் ஆமையானது தனது இளங்குட்டிகள் தன் அருகில் இருப்பினும், தன்னை விட்டு நீங்கி ஆற்றின் அக்கரையில் இருப்பினும் தனது அன்புப் பார்வையால் பேணி வளர்க்கும். அதேவிதமாக, அவர் தம்முடைய கண்ணோட்டத்தினாலேயே எப்போதும் என்னைப் பாதுகாத்தார். ஓ அன்னையே, எனது குரு, எனக்கு எவ்வித மந்திரத்தையும் போதிக்கவில்லை. பின்னர் நான் எங்ஙனம் தங்களது காதுகளில் மந்திரத்தை ஓதமுடியும்? குருவின், ஆமையினத்தை நிகர்த்த அன்புக் கண்ணோட்டம் ஒன்றே நமக்கு மகிழ்ச்சியை நல்குகிறது. எவரிடமிருந்தும் மந்திரமோ, உபதேசமோ பெற முயலாதீர்கள். என்னையே உங்களது எண்ணங்கள், செயல்கள் இவற்றின் ஒரே குறிக்கோளாக அமைத்துக் கொள்ளுங்கள். சந்தேகம் ஏதுமின்றி நீங்கள் நிச்சயம் பரமார்த்திகம் (வாழ்வின் ஆன்மீக குறிக்கோளை) எய்துவீர்கள். என்னை உங்களது முழு இருதயத்தோடு நோக்குங்கள். பதிலாக நானும் அங்ஙனமே தங்களை நோக்குவேன்.

இம்மகுதியில் அமர்ந்து கொண்டு நான் உண்மையையே பேசுகிறேன். உண்மையைத் தவிர வேறெதுவும் பேசவில்லை.

சாதனைகள் ஏதும். ஆறு சாத்திரங்களில் கைதேர்ந்த அறிவு ஏதும் தேவை இல்லை. உங்களது குருவினிடத்தில் நம்பிக்கையும் பற்றுறுதியும் கொள்ளுங்கள். குருவே தனி ஒருவரான நடத்துனர், இயக்குனர் என நம்புங்கள். தனது குருவின் பெருமையை அறிபவன். அவரையே ஹரிஹர பிரம்மமென்ற திரிமூர்த்தி அவதாரமென்று கருதுபவன், ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன்." இவ்வாறாக அறிவுறுத்தப்பட்டு, கிழவி உடன்பட்டாள். அவள் பாபாவை வணங்கி உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிட்டாள்.

இக்கதையைக் கவனத்துடனும் கருத்துடனும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஹேமாட்பந்த அதன் குறிப்பு நுட்பத்தையும் பொருத்தத்தையும் குறித்துப் பெருமளவு ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினார். பாபாவின் இவ்வதிசய லீலையைக் கண்டுகொண்டு உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை அவர் உருகினார். அவர் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் பொங்கி வழியலானார். அவர்தம் தொண்டை அடைத்தது. ஒரு வார்த்தை கூட அவரால் பேச முடியவில்லை. சாமா அவரை இந்நிலையில் நோக்கி, "தங்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது? ஏன் மௌனமாகி விட்டீர்கள்? பாபாவின் கணக்கற்ற லீலைகள் இன்னும் எவ்வளவை நான் விவரிக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

இது தருணம் மத்தியான வழிபாடும், ஆரத்தி சடங்கும், மகுதியில் ஆரம்பமாகிவிட்டன என்பதை அறிவிக்கும் வகையில் மகுதியில் இருக்கும் மணி அடிக்கத் தொடங்கியது. எனவே சாமாவும் ஹேமாட்பந்தும் மகுதியை நோக்கி விரைந்தனர். பாபுஸாஹேப் ஜோக்(G) அப்போதுதான் வழிபாட்டைத் துவங்கி இருந்தார். பெண்கள் மகுதியினுள்ளே மேல்தளத்திலும் ஆண்கள் கீழே உள்ள திறந்த வெளித் தாழ்வாரத்திலும் நின்று கொண்டு ஆரத்தியைக் கோஷத்துடன் எல்லோரும் பலமாக மேளங்கள் முழங்கப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். சாமா தன் கூடவே ஹேமாட்பந்தையும் இழுத்துக் கொண்டு மேலே சென்றார். பாபாவுக்கு வலதுபுறம் அவரும், ஹேமாட்பந்த் முன்னாலும் அமர்ந்தனர். அவர்களைக் கண்டு சாமாவிடமிருந்து கொண்டு வந்த தக்பிணையைக் கொடுக்கும்படி ஹேமாட்பந்த்விடம் கேட்டார். ஹேமாட்பந்த் அவ்விடம் நேரே சென்றிருந்ததாகவும் சாமா ரூபாய்க்குப் பதிலாக நமஸ்காரங்களை அளித்ததாகவும் அவர்

அங்கேயே நேரில் இருப்பதாகவும் கூறினார். பாபா அதற்கு "நன்று. தாங்கள் இருவரும் சம்பாஷித்தீர்களா? அப்படி என்றால் நீங்கள் பேசியவைகள் அனைத்தையும் குறித்து எனக்குச் சொல்லுங்கள்" என்றார். மணியோசை, மேளம். கோஷ்டிகானம் இவற்றைப் பொருட்படுத்தாது ஹேமாட்பந்த் அவர்கள் பேசியதைக் கூற ஆவலாய் இருந்தார். அதை எடுத்துரைக்கவும் ஆரம்பித்தார். பாபாவும் அதைக் கேட்பதற்கு ஆவலாய் இருந்தார். எனவே அவர் தமது திண்டை விட்டு நீங்கி முன்னால் சாய்ந்து கொண்டார். தாம் உரையாடியவைகள் எல்லாம் மிகவும் மகிழ்வளிக்கின்றவை. சிறப்பாக கிழவியின் கதை மிக மிக அற்புதமானது என்றும். அதைச் செவி மடுத்ததன் பொருட்டு அவர் பாபாவின் லீலை விவரிக்க இயலாதது என்றும். கதை என்ற புறத்தோற்றத்தில் பாபா தம்மையே உண்மையில் ஆசீர்வதித்திருப்பதாகத் தாம் நினைப்பதாகக் கூறினார். பின்னர் பாபா "கதை அற்புதமானது. எங்ஙனம் நீங்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டீர்கள்? நான் உங்களிடமிருந்து எல்லாவற்றையும் விளக்கமாக அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். எனவே அவை அனைத்தையும் குறித்து எனக்கு இப்போது சொல்லுங்கள்" என்றார். ஹேமாட்பந்த் தான் சற்று முன்னர் கேட்ட தனது உள்ளத்தில் நிலையான முத்திரையை ஏற்படுத்திய கதையை முழுக்க விவரித்தார். இதைக்கேட்டு பாபா மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றார். மேலும் அவரை நோக்கி "இக்கதை உமதுள்ளத்தில் பதிவுற்றதா? அதன் குறிப்பு நுட்பத்தைப் பிடித்துக் கொண்டீரா" என்றார். அவர் "ஆம் பாபா! எனது மனத்தின் பதைபதைப்பு மறைந்தொழிந்தது. எனக்கு உண்மையான சாந்தியும் அமைதியும் கிடைத்தன. நான் உண்மையான வழியை அறியப் பெற்றேன்" என்றார்.

பாபா பின்வருமாறு உரைத்தார். "எனது நிகழ்முறை மிகவும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. இக்கதையை நன்றாக ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். அது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். ஆத்மாவின் ஞானத்தை (அனுபூதி) அடைவதற்குத் தியானம் இன்றியமையாதது. அதை இடையறாது பயிற்சித்தீர்களானால் விருத்திகள் (எண்ணங்கள்) அமைதிப்படுத்தப்படும். ஆசைகள் அற்ற நிலையில் இருந்து கொண்டு, நீங்கள் அனைத்துயிர் களிலும் இருக்கின்ற ஆண்டவன் மேல் தியானம் செய்யுங்கள். மனது

ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்பு நமது குறிக்கோள் எய்தப் பட்டுவிடும். ஞானமெனும் (சத்து) பண்பே திருவுருக்கொண்டது எனவும். மற்றும் உணர்வுத் திரளும் பேரானந்தமுமாகிய எனது உருவமற்ற இயல்பை எப்போதும் தியானம் செய்யுங்கள். இதைச் செய்யத் தங்களால் இயலாவிடில் இங்கே இரவும். பகலும் காண்பதைப் போன்று. உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையுள்ள எனது ரூபத்தைத் தியானம் செய்யுங்கள். இதைத் தாங்கள் செய்து கொண்டே போகும் போது தங்களின் விருத்திகள் (எண்ணங்கள்) ஒரே இலக்கில் குவிக்கப்படும். தியானம் செய்பவர், தியானம், தியானிக்கப்படும் பொருள் இவைகளிலுள்ள வேறுபாடு மறைந்துவிடும். தியானம் புரிபவர் உச்ச உணர்ச்சித் திரளுடன் ஒன்றி, பிரம்மத்துடன் கலந்து ஐக்கியமாய் விடுவார். தாய் ஆமை, நதியின் ஒரு கரையிலும் அதன் குட்டிகள் மறுகரையிலும் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு அது பாலோ, உஷ்ணமோ அளிப்பதில்லை. அதனுடைய கண்ணோட்டம் ஒன்றே அவைகளைப் போஷிக்கிறது. குட்டிகள் தமது தாயாரை ஞாபகத்தில் கொள்ளுதலைத் (தியானிப்பதை) தவிர வேறொன்றும் செய்வதில்லை. தாய் ஆமைகளின் கண்ணோட்டம் குட்டிகளுக்கு, காலூன்றிப் பெய்யும் அமுத மழையாகவும், ஊட்டப் பண்பிற்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் உள்ள ஒரே தோற்றுவாயாகவும் இருக்கிறது. குருவுக்கும், சீடர்களுக்கும் இடையிலுள்ள உறவும் அத்தகையதேயாகும்".

பாபா இம்மொழிகளை உதிர்த்து முடிந்த பின்பு ஆரத்தி கோஷ்டிகானம் முடிவு பெற்றது. அனைவரும் உரக்க ஒரே குரலில் "ஸச்சிதானந்த சொரூபியாய் இருக்கிற ஸத்குரு ஸாயிநாத் மஹராஜுக்கு ஜெய்" என்று கூவினார்கள்.

அன்பார்ந்த வாசகர்களே! நாமும் இந்த நேரம் மகுதியில் கூட்டத்துடன் நின்று கொண்டிருப்பதாக நினைத்துக் கொள்வோம். ஐயஜய கோஷத்தில் நாமும் அவர்களுடன் பங்கு கொள்வோம்.

ஆரத்திச் சடங்கு முடிவடைந்த பின்னர் பிரசாதம் விநியோகிக்கப்பட்டது. வழக்கம் போல் பாபுஸாஹேப் ஜோக்(G) முன்னே வந்து பாபாவை வணங்கியபின் அவரின் உள்ளங்கை

நிறையக் கற்கண்டை அளித்தார். பாபா இவை முழுவதையும் ஹேமாட்பந்தின் கைகளில் திணித்து அவரிடம், "இக்கதையை உள்ளத்தில் இருத்தி நன்றாக நினைவில் வைத்துக் கொள்வீர்களேயானால் தங்களது நிலையும் கற்கண்டைப் போலவே சுவையுள்ளதாகும். உங்களது எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேற்றப்படும். நீங்களும் சந்தோஷமாய் இருப்பீர்கள்" என்று கூறினார். ஹேமாட்பந்த் பாபாவின் முன்னால் பணிந்து வணங்கி "இவ்வாறே எனக்கு அனுகூலம் செய்யுங்கள். என்னை எப்போதும் ஆசீர்வதித்துக் காப்பாற்றுங்கள்" என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டார். பாபா அதற்கு "இக்கதையைக் கேட்டு, அதனைக் குறித்து தியானித்து, அதன் மெய்க் கருத்தை ஜீரணித்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போது உங்களிடத்தே, தாமே உருவெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்ற ஆண்டவரை, நீங்கள் எப்போதும் ஞாபகமுட்டித் தியானித்துக் கொண்டிருப்பீர்கள்" என்று பதிலளித்தார்.

அன்பான வாசகர்களே! அப்போது, ஹேமாட்பந்த் கற்கண்டுப் பிரசாதத்தைப் பெற்றார். நாமும் இப்போது கற்கண்டுப் பிரசாதம் அல்லது இக்கதையின் அமிர்தத்தைப் பெறுகிறோம். அதை நாம் உளநிறைவடையும்வரை பருகுவோம். அதைத் தியானிப்போம். அதை ஜீரணித்துக் கொள்வோம். பாபாவின் அருளினால் வலிமையுடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் இருப்போம். ஆமென். பத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்தின் இறுதியில் ஹேமாட்பந்த் மற்றும் சில விஷயங்களைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறார். அவைகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

நமது குணத்தைப்பற்றி பாபாவின் அறிவுரை

பின்வரும் பாபாவின் மொழிகள் பொதுவானவை. விலை மதிக்க முடியாதவை. அவைகள் மனதில் இருத்தப்பட்டு அதற் கேற்பச் செயல்படுத்தப்பட்டால் எப்போதும் உங்களுக்கு நன்மை அளிக்கும். "ஏதேனும் உறவோ, தொடர்போ இல்லாவிடில் ஒருவரும் எங்கும் செல்லுவதில்லை, ஏதேனும் ஜீவராசிகளோ மனிதர்களோ உங்களிடம் வரநேர்ந்தால் அவர்களைப் பண்பிப்பி

விரட்டிவிட வேண்டாம். அவர்களை நன்றாக வரவேற்று உரிய மரியாதையுடன் நடத்துங்கள். தாகமாய் இருப்போர்க்குத் தண்ணீர் கொடுத்த போதும். பசியாய் இருப்போர்க்கு உணவு அளித்த போதும். ஆடையற்றவர்களுக்கு ஆடையளித்த போதும். உட்காருவதற்கும் இளைப்பாறுவதற்கும் உங்களது திண்ணையை மற்றவர்க்கு அளித்தபோதும் ஸ்ரீஹரி நிச்சயம் மகிழ்வெய்துகிறார். யாராவது உங்களிடம் பணம் கேட்டு உங்களுக்கு கொடுக்க மனதில்லாமல் இருந்தால் கொடுக்கா தீர்கள். ஆனால் அவரைப் பார்த்து நாயைப் போன்று குரைக்க வேண்டாம். யாரேனும் நூற்றுக் கணக்கான விஷயங்களை உங்களுக்கு எதிராகக் கூறட்டும். ஆனால் கசப்பான எவ்விதத் திலும் அவர்களுக்கு பதில் அளிக்கும் படியான சீற்றங் கொள்ளா தீர்கள். இவ்வாறான விஷயங்களை எப்போதும் சகித்துக் கொண்டிருப்பீர்களேயானால் நீங்கள் நிச்சயம் மகிழ்ச்சி அடைவீர்கள். உலகம் தலைகீழாக மாறட்டும். நீங்கள் இருந்த இடத்திலேயே இருங்கள். உங்கள் இருப்பிடத்தில் நின்று கொண்டோ வசித்துக் கொண்டோ அனைத்து விஷயங்களும் உங்கள் முன்னர் கடந்து செல்லும் காட்சியினை அமைதியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பீர்களாக! உங்களிடமிருந்து என்னைப் பிரிக்கும் வேற்றுமைச் சுவரை இடித்து விடுங்கள். பின்னர் நமது சந்திப்பிற்குரிய சாலையானது தடங்கலின்றியும் திறந்தும் இருக்கும். 'நான்' 'நீ' என்ற வேறுபாட்டுணர்வே குருவிடமிருந்து சீடனைப் பிரிக்கும் தடையரணாகும். அது அழிக்கப்பட்டாலன்றி இரண்டறக் கலத்தல் அல்லது ஐக்கியமாதல் இயலாது. கடவுளே சகலத்திற்கும் ஒரே உரிமையாளர் ("அல்லாமாலிக்"). வேறொரு வரும் நமது பாதுகாவலரல்ல. அவர் வேலை செய்யும் முறைமை அசாதாரணமானது. விலை மதிக்க முடியாதது. அறிவாலறிய முடியாதது. அவரது சங்கல்பமே ஈடேறும். அவர் நமக்கு வழி காட்டுவார். நமது உள்ளத்தின் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வார். ருணானுபந்தத்தின் (முன்ஜென்மத்தின் உறவு) மூலமாகவே நாம் இணைந்துள்ளோம். ஒருவருக்கொருவர் அன்பாயிருந்தும் சேவை செய்தும் நாம் மகிழ்ச்சியுடனிருப்போம். எவன் வாழ்க்கையின் மிகமிக உயர்ந்த குறிக்கோளை எய்துகிறானோ அவன் இறவாப் புகழுடையவன். மகிழ்ச்சியுடையவன். மற்றவர் எல்லாம்

வெறுமனே உளதாயிருக்கிறார்கள் அல்லது மூச்சு விடும் வரை வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

நல்ல எண்ணங்களின் அவா நிறைவேற்றத்தை ஊக்குவித்தல்

நல்ல எண்ணங்களை ஸாயிபாபா எங்ஙனம் ஊக்குவித்தார் என்பதை அறிவது சுவாரசியமானது. அன்புடனும், பக்தியுடனும் முழுமையாக உங்களை நீங்கள் அவரிடம் சரணாகதியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். பின்னர் எவ்வளவோ விஷயங்களில் அடிக்கடி அவர் உங்களுக்கு உதவி செய்வதைக் காண்பீர்கள். தூக்கத்திலிருந்து எழுந்த உடனே உங்களுக்கு ஏதாகிலும் ஒரு நல்ல எண்ணம் உதிக்கின்றபோது அதையே பின்னர் பகற் பொழுதில் உள்முதிர்வுற அனுசரித்தால் உங்களது மனத்தின் அறிவுத்திறம், திறந்து வெளியிடப்பட்டு மனது அமைதியடையும் என்று யாரோ ஒரு முனிவர் கூறியிருந்தார். ஹேமாட்பந்த் இதை முயற்சிக்க விரும்பினார். ஒரு புதன்கிழமை இரவு படுக்கப் போகுமுன் அவர் சிந்தித்தார். “நாளை வியாழக்கிழமை ஒரு புனிதமான நாள், சீரடியும் மிகவும் புனிதமான இடம். எனவே நான் நாளை முழுவதும் ராம நாமத்தை நினைவூட்டிக் கொள்வதிலும், போற்றுவதிலும் கழிப்பேன்” என்றவாறு அவர் உறங்கினார். அடுத்த நாள் காலை அவர் துயில் நீங்கி எழுந்த போது எவ்வித முயற்சியும் இன்றி ராமநாமத்தை நினைவு கூர்ந்தார். தமது காலைக்கடமைகளை அவர் முடித்துக் கொண்ட பின், மலர்களுடன் பாபாவைக் காணச் சென்றார். தீக்ஷித் வாடாவிலிருந்து புறப்பட்டு, புட்டி வாடாவை (தற்போதைய சமாதி மந்திர்) சடந்து கொண்டிருக்கும் அதே தருணத்தில் பாபாவுக்கு முன்னால், மகுதியில் ஓளரங்காபாத்கர் என்னும் ஒருவரால் இனிமையாகப் பாடப்படுகின்ற ஓர் அழகிய பாடலைக் கேட்டார். அது ஏகநாதரின் ‘குரு கிருபாஞ்ஜன் பாயோ மேரி பாயி....’ என்ற பாடல். அப்பாடலில் அவர் குருவின் கடாക്ഷம் என்னும் ரூபத்தில் அஞ்சனம் அவருக்குக் கிடைத்தது என்றும், அது அவரின் பார்வையைத் திறந்துவிட்டு அவருக்கு ராமரை அகத்தும் புறத்தும், உறக்கத்திலும், கனவிலும், விழிப்பு நிலையிலும், எவ்விடத்தும் காணும்படிச் செய்தது என்றும் கூறினார். எவ்வளவோ பாடல்கள் இருக்கின்றன. பின்னர் ஏன் இக்குறிப்

பிட்ட பாட்டு பாபாவின் பக்தரான ஓளரங்காபாத்தகரினால் தேர்ந்
தெடுக்கப்பட வேண்டும். பகற்போதில் ராம நாமத்தை
இடைவிடாமல் பாடவேண்டும் என்ற ஹேமாட்பந்தின் தீர்மானத்
திற்கு ஊட்டமளிக்க வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட
தல்லவா தனித்திறம் வாய்ந்த இந்நிகழ்வுப் பொருத்தம்!

உபதேசங்களின் வகைகள் - அவதூறு பேசுபவர்

(புறங்கூறுவோர்) கண்டிக்கப்படுதல்

அறிவுரை வழங்குவதற்கு, ஸாயிபாபாவிற்கு எத்தகைய
சிறப்பான இடமோ, குறிப்பிட்ட நேரமோ தேவையிருக்க வில்லை.
சந்தர்ப்பம் நேரிட்ட போதெல்லாம் தாராளமாக அவற்றை அவர்
வழங்கினார். ஒருமுறை பாபாவின் பக்தனொருவன் வேறொருவரை
அவர் அறியாதபடி மற்ற ஜனங்களின் முன்னிலையில் திட்டினான்.
தனது சகோதரரின் நன்மைகளையெல்லாம் புறத்தொதுக்கி அவரின்
குறைபாடுகள் குறித்து கேட்போர்கள் அருவருப்படையும்படியாகக்
கருத்தூன்றி விரித்துப் பேசலுற்றான். அவசியமின்றி மற்றவர்களைப்
புறங் கூறுவது மக்களுக்குரிய ஒரு மனப்பாங்காக இருப்பதைப்
பொதுவாக நாம் காண்கிறோம். முனிவர்கள் இந்தப் புறங் கூறுதலை
வேறொரு கோணத்திலிருந்து நோக்குகிறார்கள். அழுக்கை
நீக்குவதற்குப் பல வழிகள் இருக்கின்றன. மண், நீர், சோப்பு
முதலானவை. ஆனால் புறங்கூறுபவனுக்கோ அவனுக்கே
உரித்தான வழி இருக்கிறது. அவன் மற்றவர்களது அழுக்கை
(குறைபாடுகளை) தனது நாவினால் அகற்றி நீக்குகிறான்.
ஒருவகையில் அவன்தான் திட்டப்படுகின்ற வனுக்கே உதவுகிறான்.
இதற்காக அவனுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும். புறங்கூறுபவனைத்
திருத்துவதற்கு ஸாயிபாபாவுக்கு அவருக்கே உரியதான வழி
இருக்கிறது. அவர் தமது நிறை பேரறிவினால் அப்புறம் கூறுவோன்
செயலை அறிந்திருந்தார். மதியம் அவர் அவனை லெண்டித்
தோட்டத்திற்கருகில் பார்த்த போது, வேலிக்கருகில் இருந்த
மலத்தை உண்ணும் ஒரு பன்றியை அவனுக்குச் சுட்டிக் காண்பித்து,
“பார், அது எத்தகைய சுவை மணச் சிறப்புடன் மலத்தைப்
பேராவலுடன் விழுங்குகிறது. உனது நடத்தையும் அத்தகையதே.
உனது தோழர்களை நீ மனதாரத் திட்டிக் கொண்டே இருக்கிறாய்.

பல்வேறு நல்வினைகளைச் செய்ததன் பலனாக நீ மனிதனாகப் பிறந்திருக்கிறாய். இவ்வாறு நீ நடந்து கொண்டால் சீரடி உனக்கு எவ்விதத்திலாவது உதவி செய்யுமா?" என்று கேட்டு அவனுக்கு அறிவுரை வழங்கினார். அப்பக்தன் இப்பாடத்தை உள்ளத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு சென்றான் என்று சொல்லத் தேவையில்லை.

இவ்விதமாக பாபா அவசியம் நேரிட்ட போதெல்லாம் அறிவுரைகளை வழங்கிக் கொண்டேயிருந்தார். இவைகள் நமது மனதில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அதன்படி செயலாற்றப்பட்டால் ஆன்மீக லட்சியம் (அனுபூதி) நெடுந்தொலைவில் இல்லை. என் ஹரி (கடவுள்) இருந்தால் அவர் எனது கட்டிலிலேயே எனக்கு உணவளிப்பார் என்னும் ஒரு பழமொழி இருக்கிறது. உணவு உடை விஷயத்தில் மட்டுமே இப்பழமொழி உண்மை. ஆனால் இதை நம்பி எவனாகிலும் அமைதியாக அமர்ந்து கொண்டு ஆன்மீக விஷயங்களில் ஒன்றும் செய்யாமல் இருந்தால் அவன் படுவீழ்ச்சி எய்துவான். ஆன்ம உணர்வடைய தன்னைத்தான் தனக்கு இயலும் உச்ச அளவு செயலில் முனைவித்துக் கொள்ள வேண்டும். எவ்வளவு அதிகம் அவன் பெருமுயற்சி கொள்கிறானோ அவ்வளவு அதிகம் அவனுக்கு நல்லது.

பாபா தாம், நிலம், காற்று, நாடு, உலகம், ஒளி, மோகஷம் ஆகியவை எங்கணும் இடங்கொண்டிருக்கும் சர்வவியாபி என்றும் தாம் ஒரு வரையறை உடையவரல்ல என்றும் கூறினார். பாபா முன்றரை முழ உயரமுள்ள அவரின் உடம்பே என்று எண்ணுபவர்களின் தவறான கருத்தை நீக்குதற்பொருட்டாக அவர் இந்த ரூபத்திடல் தாமே அவதரித்துக் கொண்டார். இரவும் பகலும் எந்த பக்தனாவது பூர்ண ஆத்ம சர்ணாகதியுடன் அவர் மீதே தியானம் புரிவானாயின், அவன் அவருடன் இரண்டற, இனிப்பும் சர்க்கரையும் போன்றும், அலையும் கடலும் போன்றும், கண்ணும் ஒளியும் போன்றும் முழுமையான ஐக்கியத்தைத் துய்த்துணர்வான். பிறப்பு - இறப்பு என்னும் சுழலை ஒழித்து அமைதியுற வேண்டியவன் நேர்மையான வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். அமைதியும், கட்டுப்பட்ட மனதுடனும் இருக்க வேண்டும். யாரையும் உடனே புண்படுத்தும் படியாக ஒருவரிடமும்

வெட்டென்று பேசக்கூடாது. எப்போதும் நல்வினைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தனது கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும். தானே உள்ளத்தாலும், உயிராலும் அவரிடம் சரணாகதியடைய வேண்டும். அதன் பின்னர் அவன் எதற்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. அவரையே முழுமையாக நம்புவதும் அவர்தம் லீலைகளையே கேட்டு அதையே விவரமாக எடுத்துக் கூறுபவனும் வேறெதைப் பற்றியும் சிந்திக்காதவனும் ஆத்மானு பூதியை அடைவது உறுதி. பாபாதமது பெயரையே நினைவில் வைக்கும்படியும் தம்மிடமே சரணாகதி அடையும்படியும் பலரைக் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் தாங்கள் யார்? (நான் யார் விசாரணை) என்று அறிய விரும்பியவர்களுக்கு சரவணத்தையும் (கற்றல்), மனனத்தையும் (தியானம்) அறிவுறுத்தினார். சிலரைக் கடவுள் பெயரை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளும்படியும், சிலரை அவரது லீலைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் படியும், சிலரைத் தமது பாத பூஜை செய்யும் படியும், சிலரை அத்யாத்மராமாயணம், ஞானேச்வரி மற்றும் பிற திருமுறை நூல்களைப் படிக்கும்படியும் அறிவுறுத்தினார். சிலரைத் தமது பாதத்தடியில் அமரும்படி இருத்தி வைத்தார். சிலரைக் கண்டோபா கோவிலுக்கு அனுப்பினார். சிலரை விஷ்ணுவின் ஆயிரம் நாமங்களை ஜபம் செய்யும் படியும், மற்றும் சிலரை சாந்தோக்ய உபநிஷதம், கீதையைக் கற்கும் படியாகவும் கூறினார். அவர்தம் உபதேசங்களுக்கு எவ்வித வரையறையோ கட்டுப்பாடோ கிடையாது. சிலருக்கு அதை நேரிடையாகவே கொடுத்தார். மற்றும் சிலருக்கு கனவில் காட்சிகள் மூலம் அளித்தார். குடிப்பழக்கத்துக்கு அடிமையாய் இருந்த ஒருவரின் கனவில் அவர் தோன்றி அவரது மார்பில் உட்கார்ந்து அழுத்தி, மதுவைத் தொடுவதில்லை என்று அவர் சத்தியம் செய்து கொடுத்த பின்பு அவரை விட்டகன்றார். சிலருக்கு கனவில் "குரு பிரம்மா" போன்ற மந்திரங்களை விளக்கினார். ஹடயோகம் பழகிக் கொண்டிருந்த பக்தர் ஒருவருக்கு ஹடயோகப் பயிற்சிகளை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று, அமைதியுடன் அமர்ந்து பொறுமையாய் (ஸ்பூரி) இருக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லியனுப்பினார். அவரது எல்லா வழிகளையும், செயல் முறைகளையும் விவரிக்க இயலாது. சாதாரண

உலக விவகாரங்களில் தமது செயல்களால் முன் உதாரணங்கள் அமைத்தார். அவைகளில் ஒன்று கீழே தரப்பட்டிருக்கிறது.

உழைப்புக்குக் கூலி

ஒருநாள் மத்தியான வேளையில் ராதாகிருஷ்ணமாயியின் வீட்டிற்கு அருகில் பாபா வந்து "எனக்கு ஒரு ஏணி கொண்டு வாருங்கள்" என்று கூறினார். சிலர் அதைக் கொண்டுவந்து பாபா குறிப்பிட்டபடி அதை ஒரு வீட்டுச் சுவரில் சாய்த்து வைத்தனர். வாமன் கோந்தக்கருடைய வீட்டுக் கூரையின் மீது ஏறி, ராதாகிருஷ்ணமாயியின் கூரையின் மீது நடந்து சென்று, மற்றொரு மூலையில் இருந்து கீழே இறங்கினார். பாபா எந்தக் குறிக்கோளுடன் இருந்தார் என்பதை ஒருவரும் அறிய இயலவில்லை. மலேரியா காய்ச்சலால் ராதாகிருஷ்ணமாயி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அதை ஓட்டி விரட்டுதற் பொருட்டு அவர் மேலே ஏறியிருக்கலாம். கீழே இறங்கினவுடனே ஏணியைக் கொண்டு வந்தவர்களுக்கு பாபா இரண்டு ரூபாய் கொடுத்தார். சிலர் தைரியத்துடன் பாபாவை ஏன் அவர் இவ்வளவு அதிகம் கொடுத்தார் என்று கேட்டனர். அதற்கு அவர் ஒருவரும் மற்றவர்களின் உழைப்பை வெறுமையாகக் கொள்ளக்கூடாது என்று கூறினார். உழைப்பவனுக்கு, அவனுக்கு உரியவைகள் ஒழுங்காகவும் தாராளமாகவும் கொடுக்கப்பட வேண்டும். பாபா அறிவுறுத்திய இக்கொள்கை பின்பற்றப்பட்டால், அதாவது உழைப்பிற்கான கூலி ஒழுங்காகவும் திருப்திகரமாகவும் அளிக்கப்பட்டால் தொழிலாளர்கள் இன்னும் சிறப்பாக வேலை செய்வார்கள். தொழிலாளர்களும் முதலாளிகளும் லாபமடைவார்கள். இழுத்து மூடுவதற்கோ (Lock-out), வேலை நிறுத்தங்களுக்கோ இடமேயில்லை. தொழிலாளி முதலாளி மனஸ்தாபமும் இல்லை.

ஸ்ரீ ஸாய்யைப் பணிக் அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்.